

Péóčko

Péóčko Dvojka. Tak familierně hovoří můj známý archeolog o českém králi Přemyslu Otakaru II, králi železném a zlatém.

Jo, jo, byl to on, kdo začal s osídlováním Šumavy. Těch neprostupných hraničních hvozdu. Hvozdu, kterými jen několik zemských stezek procházelo. Stačilo pár záseků a spadla opona.

Anžto a jelikož se lidé z vnitrozemí do osídlování této divočiny nehrnuli, obrátil se český král na své německé sousedy.

Záměr se podařil. Šumava byla osídlena, stala se kulturní hospodářskou krajinou. Dala světu české sklo.

Po staletí bylo na Šumavě více Hansů než Honzů. Nikomu to nevadilo. Vždycky se domluvili.

Až ve dvacátém století, v dobách hospodářské krize dorazivší k nám z USA, ty Hanse pobláznil vysloužilý německý frajtr.

V pětačtyřicátém dopadlo blbě nejen s ním, ale i s potomky oněch německých osadníků pozvaných sem Péóčkem Dvojkou. Vítězové totiž vyslyšeli jejich předválečné přání o návratu do Říše.

Poté, co v osmačtyřicátém padla opona, tentokrát drátěná, protože záseky v kulturní krajině nestačily, začala Šumava pustnout. Když začátkem devadesátých let kdosi objevil, že vylidněná Šumava je díky vojsku nebývale zachovalá a krásná, začala mela s její ochranou.

S ochranou ovšem jaké Šumavy?

Šumavy zpustlé po násilném vysídlení.

Šumavy, která před pětašedesáti lety byla kulturní hospodářskou krajinou,

Šumavy, která za těch pětašedesát let náležitě zpustla.

Magoři.

Vlastně by se měli zaměřit na její opětovné osídlení a hospodářské využívání. Protože po dlouhá staletí právě toto byla ta pravá a nefalšovaná Šumava, vy ochránci!

Když už neumíte dějepis, přečtěte si aspoň Klostermanna.

Chudák Péóčko Dvojka.

Možná by stačilo vzít je mečem na plocho.

4.8.2011